

Sygn. akt VI Ka 93/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	<i>SSO Małgorzata Kowalczyk-Przedpełska (spr.)</i>
Sędziowie:	<i>SO Irena Linkiewicz</i> <i>SO Elżbieta Kosecka - Sobczak</i>
Protokolant	<i>st.sekr.sądowy Joanna Prabucka - Ochniak</i>

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Mirosławy Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2013r.,

sprawy T. K., Ł. K.

oskarżonych z art. 96 Ustawy o wyrobach medycznych i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 12 września 2012 r., sygn. akt II K 1310/11

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację obrońcy oskarżonych za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za II instancję po połowie, w tym opłatę w kwocie 100 złotych od każdego z nich.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 12 września 2012 roku oskarżeni Ł. K. i T. K. uznani zostali za winnych popełnienia czynu polegającego na tym ,że w okresie od 21 sierpnia 2008 r. do 30 listopada 2010 r. w D. , działając wspólnie i w porozumieniu z góry powziętym zamiarem , w ramach prowadzonej firmy (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o wyrobach medycznych i z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych , dystrybuowali wyroby medyczne w postaci wanienek detoksykacyjnych (...), nie spełniających określonych w ustawach wymagań tj. popełnienia czynu z art. 96 ustawy z dnia 20 maja 2010 roku o wyrobach medycznych / Dz .U. nr 107, poz. 679 z 2010 roku ze zm./, w zw. z art. 12 kk i za to na mocy art. 96 cyt. ustawy w zw. z art. 33 par. 1 i 3 kk skazani zostali na kary grzywny po 50 stawek dziennych , przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Oskarżeni zostali obciążeni kosztami sądowymi w tym opłatami na rzecz Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok w całości na korzyść zaskarżył apelacją obrońca obu oskarżonych.

Zarzuć wyrokowi :

1. Obrazę prawa materialnego tj. art. 96 ustawy z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych poprzez jego zastosowanie do zachowań z czasu , gdy ustawa jeszcze nie obowiązywała,
2. Obrazę prawa procesowego tj. art. 7 kpk polegającą na dokonaniu oceny materiału dowodowego w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego , co skutkowało przyjęciem w sprawie błędnych ustaleń faktycznych , a zatem miało bezpośredni wpływ na treść wyroku,
3. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na uznaniu ,że oskarżeni umyślnie dopuścili się zarzucanego im przestępstwa w sytuacji , gdy analizując zebrane w sprawie dowody i stosując zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, należy dojść do wniosku , że nie sposób przypisać im działania nieumyślnego , a dodatkowo obiektywne dowody nie wskazują na popełnienie jakiegokolwiek przestępstwa , co miało wpływ na treść wyroku.

Stawiając te zarzuty obrońca oskarżonych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanego im przestępstwa,

ewentualnie o

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Iławie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył ,co następuje :

Apelacja obrońcy obu oskarżonych była oczywiście bezzasadna i z tych powodów nie mogła zasługiwać na uwzględnienie.

Podniesione przez skarżącego zarzuty nie mogły być uwzględnione nawet w najmniejszym stopniu bowiem stanowiły jedynie polemikę z prawidłowo zebranymi i ujawnionymi dowodami, właściwą kwalifikacją prawną czynu jak też orzeczonymi karami wobec oskarżonych T. K. i Ł. K..

Przede wszystkim należało stwierdzić , iż Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący mając na uwadze wynikający z art. 2 par. 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. obowiązek oparcia rozstrzygnięcia na prawdziwych ustaleniach faktycznych oraz badania i uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego . Sąd zgromadził obszerny materiał dowodowy i ocenił go wnikliwie , omawiając szczegółowo wszystkie dowody , nie wykraczając przy tym poza ramy swobodnej oceny dowodów. W oparciu o te dowody poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wykazał w niewątpliwy sposób ,że oskarżeni T. K. i Ł. K. dopuścili się zarzucanego im czynu.

Powyższe uwagi pozwalają stwierdzić , że stanowisko Sądu Rejonowego w Iławie wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pozostaje pod ochroną prawa procesowego . Stwierdzenia tego nie są w stanie podważyć żadne argumenty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonych . Do wykazania bowiem , iż Sąd pierwszej instancji dokonał błędu w ustaleniach faktycznych konieczna jest zgodna z zasadami wiedzy , logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego argumentacja pozwalająca na stwierdzenie , że poczyniona przez Sąd ocena materiału dowodowego powinna być odmienna . Tego skarżący nie wykazał.

W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji szczegółowo wskazał jakie fakty uznał za ustalone , na czym oparł poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych , a następnie wskazał prawidłowe , w ocenie Sądu Okręgowego , wnioski , jakie wyprowadził z dokonanych ustaleń w zakresie winy obu oskarżonych.

Odnosząc się do podniesionych w apelacji zarzutów należy stwierdzić ,że nie prowadzą one w żadnej mierze do odmiennej oceny zgromadzonego materiału dowodowego . Przedstawione przez skarżącego w uzasadnieniu apelacji

zarzuty stanowią wyłącznie polemikę z prawidłowo poczynionymi i dokładnie uzasadnionymi przez Sąd Rejonowy w Iławie ustaleniami faktycznymi oraz wyciągniętymi na ich podstawie właściwymi wnioskami.

Omawiając niniejszą sprawę należy mieć na względzie, że Sąd Okręgowy akceptuje ustalenia poczynione przez sąd I instancji i w pełni podziela argumenty przedstawione precyzyjnie, trafnie i obszernie przez Sąd meriti w uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Przede wszystkim należy wskazać, iż sąd orzekający wnikliwie ocenił opinię sądową sporządzoną przez biegłego z zakresu wyrobów medycznych dr n. farm.inż. K. K.. Biegły złożył opinię pisemną, niekwestionowaną przez strony, w której jednoznacznie stwierdził, że produkty D. (...) oferowane przez oskarżonych do sprzedaży spełniają definicję wyrobu medycznego w związku z czym powinny być wprowadzone do obrotu jako wyroby medyczne, po przeprowadzeniu odpowiednich dla tego typu produktów procedur formalno-prawnych oraz przy zapewnieniu stosownego nadzoru nad bezpieczeństwem użytkowania niniejszych produktów. Załączone do dokumentacji certyfikaty CE nie stanowią potwierdzenia zgodności z wymogami zasadniczymi dotyczącymi wyrobów medycznych, a jedynie potwierdzają zgodność z zapisami Dyrektywy 2006/95/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej harmonizacji wymogów do sprzętu elektrycznego przewidzianego do stosowania w określonych zakresach napięcia. Wypełnienie zapisów niniejszej dyrektywy stanowi zaledwie jeden z bardzo wielu elementów potwierdzających bezpieczeństwo produktu i umożliwiających w dalszej kolejności uzyskanie certyfikatu CE dla aktywnych terapeutycznych wyrobów medycznych/ por. opinia k 359-362/.Należy podnieść, iż treść tej opinii koreluje z innymi, niekwestionowanymi przez strony, dowodami takimi jak zeznania świadka A. S. oraz protokołem kontroli k .8-9. Tak więc nie można mówić o błędzie w ustaleniach faktycznych skoro Sąd swoje ustalenia oparł na bezspornych, nie kwestionowanych przez strony dowodach. Również nie można skutecznie żądać uwolnienia oskarżonych od odpowiedzialności prawnej skoro swoim działaniem nie dopełnili podstawowych wymogów wynikających z obowiązujących przepisów prawnych. Wprowadzając na rynek wyroby medyczne oskarżeni winni to uczynić zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Odnośnie zarzutu obrońcy dotyczącego obrazu prawa materialnego to należy podnieść, iż również ten zarzut nie mógł zasługiwać na uwzględnienie. Sąd Rejonowy w Iławie w opisie czynu przypisanego oskarżonym wskazał, iż swoim działaniem naruszyli oni również przepisy Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o wyrobach medycznych jak też art.96 Ustawy o wyrobach medycznych z dnia 20 maja 2010 r. Wcześniejsza ustawa zawierała również przepisy karne dotyczące wprowadzenia do obrotu wyrobów medycznych - art. 78-86.

W tym stanie rzeczy należało uznać apelację obrońcy oskarżonych za oczywiście chybioną.

Kara orzeczona wobec oskarżonych w pełni odpowiada dyrektywom wymiaru kary określonym w art.53 k.k., została w sposób prawidłowy uzasadniona i sąd wskazał jakie okoliczności uznał za obciążające a jakie za łagodzące. Kara ta nie nosi cech rażącej surowości, uwzględnia bowiem zarówno stopień zawinienia oskarżonych jak również stopień społecznej szkodliwości czynu.

Tym samym Sąd Okręgowy na mocy art. 437 par 1. k.p.k. orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze w tym o opłacie rozstrzygnięto na mocy art. 636 par. 1 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.